

עפ"א 60762/12/14 - פנחס זמיר נגד הועדה המחוזית לתכנון ובנייה - צפון חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 60762-12-14 זמיר נ' הועדה המחוזית לתכנון ובנייה - צפון חיפה
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת תמר שרון נתנאל
מערער	פנחס זמיר ע"י ב"כ עוה"ד דן קירו רח' שקצר 23, חדרה
נגד	
משיבה	הועדה המחוזית לתכנון ובנייה - צפון חיפה ע"י ב"כ עוה"ד ג'ובראן ג'ובראן רח' אחד העם 13, חיפה

פסק דין

הערעור:

1. לפניי ערעור על פסק הדין שניתן בביהמ"ש לעניינים מקומיים (על ידי כבוד השופט קוטון), בתיק עמ"א 22030-12-11.

טענותיו של המערער נוגעות הן להכרעת הדין והן לגזר הדין ולפני כל אלה טוען הוא, כי השופט קמא לא נתן החלטה בבקשתו, שהוא יפסול עצמו מלדון בעניינו.

אביא, בקצרה, את העובדות:

2. המערער הואשם בבימ"ש קמא בביצוע עבודות ושימוש, בניגוד להיתר ובסטייה ממנו, עבירות לפי סעיפים 204(א), 204(ב) ו-217 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק התכנון והבניה**").

על פי עובדות כתב האישום, המערער הוא הבעלים והמחזיק של מקרקעין הידועים כמגרש 16, חלקה 1, גוש 8801 במושב מאור (להלן: "**החלקה**") ועל פי בקשתו אישרה המשיבה למערער, בניית בית מגורים שני על החלקה (להלן: "**הבית השני**"), בתנאי, שהמערער יהרוס בריכה בשטח של כ-50 מ"ר (להלן: "**הבריכה**") ומבנה עץ (להלן: "**מבנה העץ**") אשר נבנו בחלקה שלא כדין. תנאים אלה נרשמו בהיתר הבניה שהוצא

למערער **ביום 16/3/08**.

מוסיף כתב האישום ואומר, כי המערער בנה את הבית השני ואכלס אותו, אף שלא היה בידיו טופס אכלוס כחוק וכי הוא לא קיים את תנאי ההיתר, בכך שלא שהרס את הבריכה ואת מבנה העץ. המערער גרש את המפקח, שהגיע למקום, מטעם המשיבה, מהחלקה ואף נטל מהמפקח את תעודת ההסמכה, שהציג בפניו, לבקשתו, סירב להשיבה למפקח ועזב את המקום בנסיעה.

3. בבימ"ש קמא טען המערער, כי היה על המשיבה להגיש את כתב האישום לבית המשפט לעניינים מקומיים בחדרה, ולא לבית משפט השלום בחיפה וכן טען להעדר סמכות למשיבה להגיש את כתב האישום נגדו וכי הסכמות להגשת כתב האישום נתונה לוועדה המקומית לתכנון ובנייה.

לגופו של כתב האישום טען המערער, כי התנאי בדבר הריסת הבריכה ומבנה העץ, הוסף להיתר הבנייה שלא כדין וכי הטופס הנחזה כהיתר, אינו היתר. הוא כפר בכך שבנה את המבנה השני ואכלס אותו ללא טופס אכלוס. וכן טען, כי המפקח היה מסיג גבול בחלקה, מאחר שהוא לא תיאר עימו את הגעתו לחלקה, 24 שעות מראש וכי המפקח לא הוכשר ואין לו כל סמכות לפעול על-פי חוק התכנון והבניה.

4. בימ"ש קמא זיכה את המערער, מחמת הספק, מביצוע עבירה לפי סעיף 217 לחוק התכנון והבניה והרשיע אותו בביצוע שאר העבירות בהן הואשם.

ההליך בערעור:

5. המערער הגיש את הערעור בעצמו ורק לדיונים שהתקיימו בערעור, הגיע עם ייצוג עו"ד.

לאחר שהתברר בדיון הראשון, כי על אף שבפי המערער טענה הנוגעת לפסלות בימ"ש קמא לדון בעניינו, טיעוניו בענין זה אינם ערוכים ומסודרים, אפשרתי לו להגיש טיעונים משלימים וקבעתי מועד נוסף לדיון בערעור.

כתב הערעור:

6. כתב הערעור פותח בפרק שכותרתו "עיקרי הטענות לערעור", בו מובאות טענות כלליות קשות, חמורות ופוגעניות, נגד הרשויות, נגד ההליך השיפוטי ונגד שופט בימ"ש קמא. גם בהמשך כתב הערעור משתמש המערער בלשון קשה ופוגענית, תוך שהוא מייחס לשופט קמא מעשים לא ראויים לרבות מעשי רמייה והטעייה, מעשי התחכמות ועוד.

אומר, מיד, כי לא זו הדרך לטעון טענות וכי גם לגופו של ענין לא מצאתי בחומר אשר בפניי כל בסיס לטענות חמורות אלה, אשר מוטב היה שלא היו נטענות.

להלן טענות המערער לגופו של ענין ודין בהן:

טענת הפסלות -

7. טענת המערער מכוונת נגד כך שבימ"ש קמא לא דן בטענת פסלות שהעלה בפניו. זאת - בהתייחס לשיבה שהתקיימה ביום **18.9.14**, בה נשמעו טיעונים לעונש. לטענתו, בישיבה זו הוא ביקש מהשופט קמא (בעמ' 82 לפרוטוקול) כי יפסול עצמו מלשבת בדיון (להלן: "**הבקשה השנייה**"), אולם השופט לא התייחס לבקשה זו וסיים את הדיון. הדיון נמשך בישיבה שהתקיימה ביום **17.11.14**, ללא מתן החלטה בבקשת הפסילה וכאילו כלל לא נתבקשה פסילתו. נטען, כי די בכך, כדי שגזר הדין יבוטל מיסודו.

יצוין, כי המערער הגיש ערעור לביהמ"ש העליון, על כך שהשופט קמא לא פסל עצמו, אולם מזכירות ביהמ"ש העליון החזירה למערער את ערעורו, בצירוף הודעה (מיום **26.10.14**), בה נכתב: "**אין ביהמ"ש יכול לקבל את הערעור ללא מתן החלטה של שופט לבקשת פסילתו**". לטענת המערער, הוא לא ידע שהשופט קמא לא נתן החלטה בבקשת הפסלות השנייה, הנ"ל.

8. כאמור, הייתה זו הפעם השנייה בה ביקש המערער לפסול את כבוד השופט קמא. הפעם **הראשונה** הייתה בבקשה שהוגשה על ידו ואשר נדונה בדיון שהתקיים ביום **17.6.14** (להלן: "**הבקשה הראשונה**") (עמ' 72 לפרוטוקול בימ"ש קמא). מדובר היה בדיון לצורך שמיעת טיעונים לעונש, לאחר שבישיבת יום **3.4.14** ניתנה הכרעת הדין. בישיבה זו טען המערער, כי נראה שדעתו של השופט קמא ננעלה עוד מהרגע הראשון, כי הוא התעלם מכל הטענות המקדמיות שהעלה, כי קיים חשש ממשי למשוא פנים ועוד טענות כהנה וכהנה, שלא פסחו גם על האופן בו הוא רואה את התנהלות הפרקליט, את התנהלות המשיבה ועוד.

בימ"ש קמא דחה (בהמשך הפרוטוקול), את בקשת הפסלות, תוך שהוא קובע, כי הטענות שהעלה המערער הן ערעוריות במהותן וכי אין חשש ממשי למשוא פנים. על מנת לאפשר למערער להגיש ערעור על החלטתו שלא לפסול עצמו, לא שמע בימ"ש קמא טיעונים לעונש באותה ישיבה ודחה את שמיעתם ליום **18.9.14**.

על החלטה זו הגיש המערער ערעור לנשיא ביהמ"ש העליון, בע"פ **4297/14**. ערעורו נדחה, תוך שכבוד נשיא ביהמ"ש העליון קובע, כי: "**טענות הפסלות של המערער אינן מעלות כל חשש אובייקטיבי למשוא פנים, כנדרש לפי סעיף 77 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984. המערער משיג על הכרעותיו של בית המשפט לגופו של עניין בשאלות שעמדו על הפרק בהליך. כידוע, על הכרעת הדין יש לערער בתום ההליך, ולא במסגרת ערעור פסלות... אין די בתחושתו הסובייקטיבית של המערער כי**

נגרם לו עיוות דין כדי לבסס טענת פסלות, מקום בו אין בסיס אובייקטיבי לחשש זה."

9. **ב"כ המערער** טען, כי בכך קיפח בימ"ש קמא את זכויותיו של המערער, אשר היה זכאי לכך שתינתן החלטה בבקשת הפסילה השניה ואף היה זכאי לערער על דחיית בקשתו (ככל שהייתה נדחית). הודגש, כי הסמכות הייחודית לדון בערעור על פסלות שופט מסורה לנשיא ביהמ"ש העליון, כך שהערעור דנן אינו תחליף לערעור על פסלות שופט.

לכן, לשטת ב"כ המערער, בכל מקרה יש לבטל את גזר הדין, להחזיר את התיק לבימ"ש קמא ולהורות לו להחליט בבקשת הפסילה השנייה.

עוד נטען, כי המערער לא העיר את תשומת לב בית המשפט קמא לכך שהוא לא נתן החלטה בבקשת הפסלות השניה, מאחר שהשופט קמא לא הסב את תשומת לבו של המערער לכך שהוא מתחיל לדון בעניינו.

10. **ב"כ המשיבה** טען, כי לא נפל פגם בהתנהלותו של בימ"ש קמא, המצדיק קבלת הערעור. לענין הפסלות נטען, כי המערער לא הגיש בקשה שנייה לפסילת השופט קמא, אלא הודיע לו שהוא פוסל אותו וזאת - לאחר הכרעת הדין ולאחר שמיעת הטיעונים לעונש, אם כי לפני גזר הדין.

לחילופין נטען, כי הבקשה הראשונה לפסילת השופט קמא הוגשה לאחר שניתנה הכרעת הדין וכי בקשה זו נדחתה על ידי בימ"ש קמא ואף הערעור עליה נדחה. בנסיבות אלו, כך נטען, הרי גם אם תתקבל טענת המערער, כי הודעתו לפיה הוא פוסל את בית המשפט היא בקשה שהיה צריך להכריע בה, הרי מדובר בבקשה חוזרת, שהוגשה ללא שהיה שינוי בנסיבות ושאלין בה נימוק או פירוט שהצדיק דיון נוסף, שאחרת בכל דיון יכול נאשם לפסול את בית המשפט.

לגופה של התנהלות בימ"ש קמא נטען, כי בימ"ש קמא נהג במערער בסבלנות רבה ושמר על זכויותיו בקפידה, כפי שניתן לראות מהפרוטוקול. ב"כ המשיבה הדגיש, כי בישיבת הטיעונים לעונש טען המערער באריכות, ללא שהעלה טענת פסלות ורק אחרי שבית המשפט קטע אותו, מאחר שהאריך רבות, הודיע המערער שהוא פוסל את בית המשפט.

דיון בנושא הפסלות -

11. תחילה, ראוי להביא את השתלשלות העניינים שקדמה להודעת המערער לפיה הוא פוסל את בית המשפט.

לאחר טיעוני המשיבה לעונש, החל המערער בטיעוניו, תוך שהוא מתייחס לטענות שמקומן הוא בטרם הכרעת דין ולא לטענות המתאימות לטיעונים לעונש. כפי שעולה מפרוטוקול הדיון, המערער פירט באריכות, את אותן

טענות שנטענו על ידו בטרם הכרעת הדין, לרבות העדר סמכות למשיבה להגיש את כתב האישום ובין היתר אמר: **"אני קורא על מנהל בכיר במשרד מבקר המדינה שניסה להתאבד, ועל עובדים שהתריעו על שחיתות וזרקו אותם. אני שומע ורואה מה קורה במשטרה ובבתי המשפט ובמשרדים ממשלתיים. אני הבנתי גם יותר מזה, שאת החוק לא עשו יהודים אלא אוסטרליים או תורכים אבל לא יהודים, אבל מי שעשה את החוק הוא חכם ביותר..."** בימ"ש קמא העיר למערער שהוא צריך להתייחס לעונש והמערער השיב לו: **"אם ביהמ"ש אומר לי שאני צריך להתייחס לעונש, אני אומר שהוא לא יכול לעצור אותי. נראה את ביהמ"ש עוצר אותי ונראה מה קורה. אני מתכוון להתייחס לעונש"**. למרות הערה זו (שאף היא איננה ראויה), המשיך המערער בטיעון שאיננו רלבנטי לעונש ובין היתר חזר על טענתו, שכבר נטענה בשלב שלפני הכרעת הדין, לפיה מפקח הבניה לא היה מוסמך.

בעקבות זאת נרשמה הערת ביהמ"ש כדלקמן: **"ביהמ"ש מבהיר לנאשם שעליו להתייחס לעונש ולא לאחריות, שכן הדברים נידונו בהכרעת הדין והוא זכאי להגיש ערעור על הכרעת הדין ולטעון טענותיו בהקשר זה בפני הערכאה המתאימה"**.

חרף הערה זו המשיך המערער וטען טענות שאינן רלבנטיות לעונש, כגון התיישנות, היותו מחזיק באישור המינהל להקמת הבריקה והמחסן, כגון שלא הובאה הוכחה שהוא בנה ולא הובא תיק הבנייה. בעקבות הערה נוספת של ביהמ"ש אמר המערער, שוב: **"אם ביהמ"ש אומר לי פעם נוספת לטעון לעניין העונש, אני אומר שאני יכול להסביר שעה וביהמ"ש לא יכול להפסיק אותי והכל לעניין העונש"**.

ואמנם, המערער המשיך לטעון טענות שמקומן הוא בטרם הכרעת דין ולא לאחריה וסירב להצעת ביהמ"ש להגיש את יתרת טיעוניו בכתב, תוך שהוא אומר, בין היתר: **"אם ביהמ"ש אומר לי שאוכל להגיש אני אומר שביהמ"ש לא קורא את מה שאני מגיש. אני רוצה שביהמ"ש יגיד לי שזה הסוף ושהוא לא נותן לי יותר לטעון ואני מחכה לזה"**.

12. בסופו של דבר ניתנה החלטה בזו הלשון:

"הנאשם טוען זמן רב, אולם טרם התייחס לעונש אשר יש לגזור. בנסיבות אלה, אשמע את טיעוניו 5 דקות נוספות ולאחר מכן יידחה הדין למתן גזר דין. יש לציין כי בביהמ"ש תלויים ועומדים תיקים רבים הממתינים לדין היום ועל ביהמ"ש לפנות מזמנו גם בתיקים הנוספים".

גם החלטה זו לא עזרה והמערער המשיך לטעון שהוא בנה בדיוק לפי ההיתר, שהוא לא פעל בניגוד לחוק, שהמשיבה לא הציגה תיק בניה או תב"ע, שמהנדסת הוועדה לא הייתה צריכה לכתוב שהוא צריך להרוס, ועוד טענות לגבי שחיתות, לגבי תלונות שהוא הגיש ועוד ועוד טענות, שאינן נוגעות לעונש.

13. לאחר שהמערער המשיך לטעון ארוכות נכתבה החלטה בזו הלשון:

"אני נאלץ לקטוע את המשך טיעוניו של הנאשם, שכן השעה כעת 09:46 וביהמ"ש מחויב לדון בתיקים נוספים התלויים ועומדים היום בפניו. הצעתי לנאשם להשלים טיעוניו בכתב אך הוא התנגד שכן לטענתו ביהמ"ש אינו קורא את דבריו. בנסיבות אלה, הדין נדחה למתן גזר דין ליום 23.10.14 שעה 08:30."

14. בשלב זה נכתבה בפרוטוקול הודעת המערער, כדלקמן:

"בשלב זה אני מודיע לביהמ"ש: אני פוסל אותך על התנהגות פסולה מחמת אי קיום חובת השפיטה עפ"י דין, לפי סעיף 342".

בסופו של דבר, ביום 17.11.14 ניתן גזר הדין, ללא שניתנה החלטה בעקבות ההודעה הנ"ל (שתיקרא, להלן: "הודעת הפסלות").

דין ומסקנות:

15. אומר, תחילה, כי על אף שהמערער "הודיע" לבית המשפט שהוא "פוסל אותו" ולא ביקש מהשופט קמא כי יפסול את עצמו, אין מקום לדקדק עם המערער וניתן לראות בהודעה, משום בקשה שהשופט יפסול עצמו.

חרף זאת, לא ראיתי מקום להחזיר את התיק אל בימ"ש קמא וזאת בשל שילוב של מספר נימוקים מצטברים.

בראש ובראשונה אומר, כי, למעשה, הודעת הפסלות היא חזרה על בקשת הפסילה הראשונה, בה ניתנה החלטה על ידי בימ"ש קמא והערעור עליה נדחה. בנסיבות אלה, לא היה מקום "להודיע" לשופט קמא, שוב, על פסלותו, כפי שעשה המערער וניתן להבין מדוע בימ"ש קמא לא ראה בהודעה משום בקשה חדשה, שיש לדון בה. גם אם נכון היה שבימ"ש קמא יתייחס להודעה זו, בהחלטה, אין אי ההתייחסות עולה כדי פגם מהותי בהליך, בגינו יש להחזיר התיק לבימ"ש קמא.

זאת ועוד - על אף שערעור המערער לביהמ"ש העליון, שהוגש בעקבות הודעת הפסלות, הוחזר אליו על ידי מזכירות ביהמ"ש העליון, בצירוף הודעה מיום 26.10.14, בה נכתב, כי בהעדר החלטה לא ניתן להגיש ערעור (להלן: "הודעת המזכירות"). על אף שהמערער מציין בערעורו, שהוא קיבל את הודעת המזכירות עוד ביום 28.10.14, הוא בחר שלא לפנות לבימ"ש קמא בבקשה למתן החלטה בהודעת הפסלות.

לא נעלם מעיניי, שעל פי פרוטוקול הדין, בבימ"ש קמא, לאחר שהוקרא גזר הדין, קם המערער, במהלך הקראת גזר הדין וטען, כי הוא לא שם לב שביהמ"ש החל בדיון, שכן הוא היה עסוק בענייניו, ואף לא נעלמה

מעניי טענת המערער בערער דין, כי היה על בימ"ש קמא להודיע לו שהדין בעניינו מתחיל, אולם אין בכל אלה כדי להצדיק החזרת הדיון לבימ"ש קמא.

16. ראוי לומר (מבלי שהדבר ייחשב כהחלטה "בערער" על נושא הפסלות), כי עיון בפרוטוקול בימ"ש קמא מעלה, כי בימ"ש קמא התייחס אל המערער בסבלנות רבה ושמע את טיעוניו לענין העונש באריכות, תוך שהוא מעיר לו, **כפי חובתו**, שעליו לזנוח, בשלב זה, את טיעוניו נגד הכרעת הדין ולהביא בפני ביהמ"ש טיעונים לענין העונש.

שוגה המערער אם הוא סבור, כפי שעלה מהתבטאויותיו בפני בימ"ש קמא, כי ביהמ"ש חייב לשמוע את דבריו, ללא קשר לשאלה אם הם רלבנטיים, אם לאו, וללא קשר לאריכותם ושוגה הוא לחשוב, שביהמ"ש "אינו יכול להפסיק אותו", כפי שהתריס, שוב ושוב, בפני בימ"ש קמא.

זכותו של שופט ואף חובתו, לנהל את הדיון ובכלל זה רשאי הוא לקצוב זמן לחקירה, או לטיעון, הכל - בהתאם לשיקול דעתו, על פי הנסיבות הספציפיות שבפניו.

לענין זה ראוי להפנות לע"פ 37/07; 1005/07 **משה פרג ואח' נ' מדינת ישראל** (מיום 10.3.2008), שם הובהר:

"... אכן, במהלך חקירתו של ויינמן בעניין הקלטת, האיץ בית-המשפט קמא לסיים את חקירתו, אולם לא מצאנו בכך כל פגם. אדרבא, זוהי חובתו של שופט היושב **בדין לנהל את ההליך שבפניו ביעילות**. אף ייתכנו נסיבות שבהן יהיה נכון להורות על הפסקתה של חקירה, או לקצוב לה זמן מוגדר - דבר שממילא לא נעשה בעניינו. גם אין לראות בכך 'פגיעה בהליך האדברסרי', 'פגיעה בהגנתו של נאשם' או 'פגיעה ביסודות ההליך הפלילי', כפי שנטען על ידי הסנגורים, אלא ניצול יעיל ונכון של זמן שיפוטי יקר ומוגבל. 'העובדה, שבית המשפט נכון לנהוג בסבלנות מירבית, אינה צריכה להתפרש כאילו מחובתו לנקוט עמדה סבילה בעת הדיונים. האחריות לניהולו של המשפט מוטלת על בית המשפט, והוא שקובע, איזה שאלות מותרות ואיזה אסורות, ומהי ראייה קבילה ואיזו ראייה אינה קבילה. לענין זה אין בשיטה האדברסרית בצורתה המודרנית, בה היא נוהגת כיום בעולם המשפט האנגלו-אמריקני, כדי לגרוע מן החובה האמורה ... גם בשיטה האדברסרית בית המשפט הוא שחולש על מהלכי הדיון ומנווטו'..."

כך, על אחת כמה וכמה, בעניינו. בימ"ש קמא מילא את חובתו לנהל את הדיון, על הצד הטוב ביותר ואף האריך סבלנותו עם המערער, תוך שנתן לו, שוב ושוב, הזדמנות לטעון בפניו לענין העונש. בימ"ש אינו חייב לשמוע טיעונים שאינם רלבנטיים, וטיעונים לענין הכרעת הדין, כפי שטען המערער בפני בימ"ש קמא, אכן אינם רלבנטיים לענין העונש. בנסיבות אלה, נכון עשה בימ"ש קמא משקצב למערער זמן נוסף לטיעוניו ומשהפסיק את הטיעונים לאחר מכן.

יתירה מזו - בימ"ש קמא אף הציע למערער כי ישלים טיעוניו בכתב, אולם המערער סירב לכך.

בנסיבות אלה, ברי כי לא נפגעה זכות כלשהי של המערער, לא נגרם לו כל עוול ולא עיוות דין. לפיכך, אין בעובדה שבימ"ש קמא לא החליט בהודעת הפסילה, כדי להצדיק החזרת הדיון אליו.

17. לא למותר לציין, כי גם בטיעונים בפניי, לא שמעתי מפי המערער (בטיעוניו הכתובים), או מפי בא כוחו, עובדות נוספות או טיעונים נוספים לענין העונש, פרט לדברי בא כוחו, אשר טען בדיון בפניי, כי העונש שגזר בימ"ש קמא כבד ביחס לנורמה המקובלת, כי העונש המקובל הוא קנס בסך 2000 ₪ - 3000 ₪ ולא בסך של 15000 ₪ וטען, כי לא היה צריך להעניש את המערער על כך שניהל את משפטו כשהוא לא מיוצג.

לפיכך, אני דוחה את עתירת המערער להחזרת הדיון לבימ"ש קמא על מנת שיחליט בהודעת הפסלות.

לגופו של הערעור טוען המערער, את הטענות כדלקמן:

18. אינני רואה צורך לפרט כאן את כל פרטי טענותיו של המערער, הכתובות בהודעת הערעור ואסתפק בכך שאציין את ראשי הפרקים של טענותיו. לטענתו, הפרקליטות לא הייתה מוסמכת להגיש את כתב האישום; כתב האישום הוגש באופן שרירותי ותוך אכיפה בררנית; הגנה מן הצדק; התיישנות; לא הוכח כי השימוש במבנים הוא שימוש חורג ומבחינה משפטית אין מדובר בשימוש חורג; המפקח שערך את הדו"ח בגינו הוגש כתב האישום הוא מתחזה למפקח בניה ומסיג גבול.

19. עיון בתיק קמא, בהכרעת הדין, בטיעונים לעונש ובטיעונים שנטענו בערעור מעלה, כי אין כל עילה להתערבות ערכאה הערעור בהכרעת הדין או בעונש שנגזר על המערער. אתיחס, להלן, לטענות המערער.

אכיפה בררנית -

20. המערער מבסס טענתו בדבר הגנה מן הצדק מסוג אכיפה בררנית, על מכתב שנשלח על ידי מר יונה דוד, מנהל תחום (פיקוח מחוזי) - מחוז חיפה, ביחידה הארצית לפיקוח על הבניה, אל עו"ד טל שלומי מהיחידה לדיני מקרקעין בפרקליטות המדינה, שם נכתב: **"לא מדובר בסוג תיק שמטופל על ידינו בדרכ כלל אולם חרגנו במקרה זה מאחר להנ"ל השתמש באליומות נגד מפקח הוועדה המקומית אשר גם הגיש תלונה למשטרה בעניינו והתבקשה התערבותו"**.

מוסיף מר דוד ומסביר במכתב, את פרטי העבירות המיוחסות למערער ומציין כי המערער הוזמן לחקירה אך לא התייצב ואף שלח מכתב המאשים אותם במעשי שחיתות.

בהמשך נכתב: **"תופעה זו של התחייבות להריסה בהוצאת היתר ואי עמידה בה הולכת וצוברת תאוצה**

בשנים האחרונות ונתקלנו בה לא אחת. לצערי בדרך כלל אין כל אכיפה מצד הוועדות המקומיות".

המערער טוען, כי טעה בימ"ש קמא משלא התייחס למכתב הנ"ל (אותו הוא מכנה "המכתב המפליל") וכן טעה משלא התייחס להתנהגותו של מפקח הבנייה, אשר, לטענת המערער הסיג את גבולו.

21. בימ"ש קמא קבע, כי המפקח פעל על פי סמכויותיו לפי סעיף 257 לחוק התכנון והבניה (ולא לפי סעיף 257א' לחוק, שהסמכויות על פיו הוקנו למפקח רק ביום 7.1.13, לאחר ביקורו אצל המערער). כן לא הייתה מחלוקת שהמערער לקח את תעודתו של המפקח וסירב להחזירה לו.

בהקשר לכך אזכיר, כי בימ"ש קמא זיכה את המערער, מחמת הספק, מעבירה על סעיף 217 לחוק התכנון והבניה (מניעת מילוי תפקיד).

22. טענות המערער אינן מצדיקות קביעה, כי מדובר באכיפה בררנית, או כי כתב האישום הוגש ממניעים זרים ובצדק קבע בימ"ש קמא, כי טענותיו לאכיפה בררנית לא הוכחו.

אציין, כי בעובדה שבמכתב נכתב, שהיחידה הארצית איננה מטפלת בדרך כלל שעניינים כאלה אין ולא כלום, משהוסבר בהמשך המכתב מדוע במקרה זה החליטה היחידה לחרוג מן הכלל.

הגנה מן הצדק - התעמרות ורדיפה אישית -

23. טענותיו של המערער בענין זה נדחו על הצד העובדתי שלהן.

בימ"ש קמא קבע, כי טענות המערער בענין זה לא הוכחו. מדובר בקביעות עובדתיות שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהן ולא מצאתי כי מתקיים, במקרה זה, אחד מהחריגים לכלל.

המערער לא הביא נתונים המצביעים על כך שבעבירות מהסוג בו הוא הואשם, אין נוהגים להגיש כתב אישום. האמירה במכתב לפיה אין אכיפה מצד הוועדות המקומיות, איננה יכולה לבוא במקום הבאת נתונים בדבר הגשת כתבי אישום דומים.

מכל מקום - בימ"ש קמא קבע, כי הוא לא שוכנע, כי הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי במקרה דנן עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית ולא מצאתי כל עילה להתערב בקביעה זו.

העדר הסמכה -

24. בימ"ש קמא קבע, בהסתמך על ע"פ 2763/08 **גן הזית אירועים וכנסים בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה "זמורה"** (מיום 10.4.2008) ובהסתמך על הנחיות היועמ"ש, כי אין ממש בטענות המערער בענין סמכותה של המשיבה להגיש את כתב האישום. אינני סבורה שנפל פגם בקביעתו זו, והדברים ברורים וידועים.

טענת ההתיישנות -

25. גם בכך אין מקום להרחיב את הדיבור, שכן העבירה בה הואשם המערער היא עבירה נמשכת. מאחר שתנאי למתן ההיתר היה הריסת הברכה והמחסן, הרי בכל יום, לאחר בניית הבית השני, בו המערער אינו הורס מבנים אלה, הוא עובר עבירה.

שימוש חורג -

26. המערער טוען, כי לא ניתן היה להאשימו בעבירה של שימוש חורג, שכן לבית השני ניתן היתר וההיתר ניתן בהתאם לתכנית החלה על האזור. לטענתו, אי מתן היתר בניה אינו מהווה שימוש חורג במקרקעין, שכן השימושים שהותרו על פי התכנית נותרים בעינם.

27. אכן, בניה ללא היתר ושימוש חורג לא חד הם אלא, שהמערער הורשע בעבירה על סעיפים 204(א) ו-204(ב) לחוק התכנון והבניה ולענייננו, די בכך שהמערער בנה את הבית השני, ללא שמילא אחר התנאי בהיתר, לפיו התחייב להרוס את הברכה והמחסן, כדי שיהא בכך עבירה על הסעיפים הנ"ל, בהם הורשע.

מעבר לכך ראוי לציין, כי עצם השימוש בברכה ובמחסן - המיועדים להריסה, מהווה שימוש במקרקעין בלא היתר.

לפיכך, נדחית גם טענה זו של המערער.

28. סופו של דבר - אני דוחה את הערעור על הכרעת הדין.

אשר לערעור על העונש:

29. בשים לב למשך הזמן בו נמנע המערער מלהרוס את הברכה והמחסן - לפחות משנת 2008 ועד להגשת כתב האישום ובשים לב לגודל הבית השני ולגודלם ויעודם של הברכה והמחסן, גזר דינו של

עמוד 10

בימ"ש קמא אינו חורג לחומרה ואין מקום להתערב בו.

בימ"ש המערער טען, כי הקנסות המוטלים, דרך כלל, בעבירות מסוג זה, הם בסדר גודל של 2,000 ₪ - 3,000 ₪, אולם לא תמך טענתו ובפסיקה כלשהי.

לא כך הדבר. קנסות בסדר גודל הקנס שנגזר על המערער אינם חריגים בעבירות אלה ודי להביא, כדוגמא אקראית, את רע"פ 4233/12 **לטיפה אבו מערוף נ' מדינת ישראל** (מיום 7.6.12), שם נגזר על המבקשת, בגין הקמת מבנה בלוקים בשטח 90 מ"ר וסככה, קנס בסך 33,000 ₪, בנוסף לעונשים אחרים.

הקנס שהושת על המערער מצוי בתוך מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הוא הורשע, בשים לב לנסיבותיהן. בימ"ש קמא ציין בגזר דינו שיקולים לחומרה ולקולה וגזר הדין משקף איזון הולם ביניהם. לטענה לפיה בימ"ש קמא "העניש" את המערער על שניהל הוכחות, אין כל בסיס. בימ"ש קמא הבהיר בגזר הדין, כי הוא אינו מחמיר עם המערער בשל כך, אולם מנגד ציין (ובצדק ציין), כי אין המערער זכאי להקלה בדין, לה זכאי מי שמודה, לוקח אחריות על מעשיו מתחרט עליהם ואף חוסך מזמנם של ביהמ"ש ושל הצדדים.

30. אשר על כן נדחה גם הערעור על גזר הדין.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ' שבט תשע"ה, 09 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.